

ลอสแอนเจลิส แคลิฟอร์เนีย

วันเสาร์ที่ 5 ธันวาคม

อีกสามสัปดาห์ไม่ขาดไม่เกินก็จะถึงวันคริสต์มาสแล้ว สำหรับแอนเจลา วูด วันเสาร์ของสัปดาห์นั้นคือจุดเริ่มต้นของฤดูทำเงิน ห้างสรรพสินค้า ถนนสายหลัก แม้แต่ร้านค้าตามหัวมุมถนนต่างประดับประดาหน้าร้านด้วยหิมะปลอม ไฟกะพริบ ของตกแต่งหลากสี ไม่ว่าที่ไหนต่างก็มีลูกค้านั่งแน่นทุกคนพร้อมจับจ่ายใช้สอยและพยายามตามหาของขวัญที่เหมาะสมที่สุด มันคือเวลาที่คนส่วนใหญ่ยกไหล่ไม่สนใจสถานะการเงินที่แท้จริง ต่างก็บอกตัวเองว่า “เอาน่าคริสต์มาสทั้งที” แล้วใช้จ่ายอย่างเต็มที่โดยไม่คิดหน้าคิดหลัง

สำหรับแอนเจลา ฤดูทำเงินหมายถึงช่วงที่ใครต่อใครกำลังมีความสุขและมีเงินสดอัดแน่นเต็มกระเป๋า ยิ่งใกล้วันคริสต์มาสผู้คนมักหันกลับมาใช้เงินสดมากขึ้น ชาวลอสแอนเจลิสสมัยนี้แทบไม่พกเงินสดกันแล้ว ไม่มีแม้แต่เศษเงินด้วยซ้ำ เพราะทุกอย่างสามารถซื้อได้ด้วยบัตรเครดิต ตั้งแต่หมากฝรั่งห่อเดียวจากร้านมุมถนน ไปจนถึงการจ่ายไม่อั้นบนถนนโรดิโอโดรฟ์ ไม่จำเป็นต้องพกเงินสดให้ยุ่งยากวุ่นวาย ยุคแห่งการจับจ่ายผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์มาถึงแล้วซึ่งไม่มีผลอะไรกับคนขายและเจ้าของร้านค้าทั่วไป แต่แอนเจลาไม่ใช่หนึ่งในนั้น เธอเป็นนักลวงกระเป๋ามือทอง ระบบใช้จ่ายอิเล็กทรอนิกส์จึงไม่เหมาะกับเธอจริงๆ เธอยังหาวิธีใช้บัตรเครดิตหรือสมาร์ทโฟนที่ขโมยมาได้ แต่เงินสดคือพระเจ้าในโลกของเธอ ฤดูทำเงินจึงเป็นช่วงที่เธอยิ้มได้เสมอ

ปีนี้เองเจลาตัดสินใจเริ่มต้นฤดูทำงานเงินด้วยการไปเตร็ดเตร่แถวย่านชอปปิงสวยเก๋ในทาสังกา วิลเลจ

ถนนทาสังกาเวนิวอยู่ใกล้กับถนนเวนท์ราบูเลอวาร์ดในย่านสตูดิโอซิตี คั่นกลางระหว่างย่านชุมชนของโคลแฟกซ์ เมโดว์สและวูดบริดจ์พาร์ก เดอะ วิลเลจเป็นชื่อเรียกถนนช่วงหนึ่งซึ่งมีร้านค้า ร้านเสื้อผ้า ร้านอาหาร บาร์ และคาเฟ่เก๋ไก๋ตั้งอยู่ติดกันเป็นแนวยาว เดอะ วิลเลจจึงเป็นสถานที่ที่มีเหล่านักชอปปมาเยี่ยมเยียนตลอดปี โดยเฉพาะช่วงสุดสัปดาห์ ยิ่งในช่วงฤดูทำงานเงินจำนวนนักชอปปยิ่งเพิ่มมากขึ้นหลายเท่า ทำให้ถนนทั้งสายแออัดไปด้วยผู้คนที่กำลังรื่นเริงและมีเงินสดเต็มกระเป๋า

เองเจลาชอบทำงานตอนกลางคืนถ้าเลือกได้ มันจึงเป็นอีกเหตุผลที่เธอชอบช่วงเทศกาลมากเป็นพิเศษ ร้านรวงส่วนใหญ่มักปิดช้ากว่าปกติเพื่อรองรับลูกค้าจำนวนมากตลอดเดือนธันวาคม เธอเดินจากวูดบริดจ์พาร์กมาถึงทาสังกา วิลเลจตอนดวงอาทิตย์เริ่มลับขอบฟ้า เมื่อเห็นนักชอปปพลุกพล่านเต็มถนนก็หัวใจฟองโต ปีนี้ดูจะคนเยอะกว่าปีที่แล้วเป็นเท่าตัว

“ชอปปช่วงคริสต์มาสซะมิด” เองเจลาพูดกับตัวเองพลางกดซื้อนิ้วกับฝ่ามือก่อนสวมถุงมือหนังบาง ๆ สีแดง

เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะโบทมือลาชอปปาเมืองลอสแอนเจลิส อุณหภูมิบนท้องถนนก็ลดฮวบเหลือแปดองศาเซลเซียส ถือว่าไม่หนักหนาเท่าไรเมื่อเทียบกับตอนกลางคืนในฤดูหนาวที่บ้านเกิดของเองเจลา แต่ในเมืองที่อบอุ่นและมีแสงอาทิตย์เจิดจ้าตลอดเวลา อุณหภูมิแปดองศาที่หนาวพอที่จะทำให้ชาวลอสแอนเจลิสงัดเอาเสื้อโค้ตตัวหนาและอุ่นที่สุดออกมาสวม แล้วเสื้อโค้ตหนา ๆ ก็ทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นเยอะสำหรับคนทำอาชีพอย่างเองเจลา เพราะคนส่วนใหญ่มักใส่ข้าวของไว้ในกระเป๋าเสื้อโค้ตตัวนอก เสื้อโค้ตจำพวกนี้มักนุด้วยวัสดุหนาหนักกันขวางร่างกายผู้สวมใส่ไว้ ดังนั้นถึงจะเป็นนักล้วงมือใหม่ก็ล้วงของมีค่าออกจากกระเป๋าเสื้อโค้ตได้โดยเจ้าของไม่ทันรู้ตัว โดยเฉพาะบนท้องถนนที่ผู้คนหนาแน่นอย่างนี้ ถึงจะเดินเบียดหรือชนกันบ้างก็ไม่มีใครถือสา การล้วงกระเป๋าจึงยิ่งง่ายเข้าไปใหญ่

ในสายตาของนักล้วงระดับเขียนอย่างแองเจลา ทายังกา วิลเลจที่ผู้คนแปดสิบเปอร์เซ็นต์สวมเสื้อโค้ตตัวหนาที่ไม่ต่างอะไรกับร้านค้าที่แจกของสมนาคุณนั้นแหละ

“ลงมือเลยดีกว่า” เธอพูดพร้อมเดินเข้าไปปะปนกับฝูงชน สายตาคมกริบดูเหยี่ยวจับจ้องมองหาเหยื่อ

เดินไปไม่ถึงครึ่งช่วงถนนแองเจลาก็ฉกกระเป๋าสตางค์มาได้สามใบ ที่จริงจะเอามากกว่านี้ก็ได้ แต่ในช่วงฤดูทำเงินเธอไม่จำเป็นต้องล้วงสะเปะสะปะโดยไม่แน่ใจว่าในกระเป๋ามีอะไรบ้าง

วิธีการของเธอไม่ซับซ้อน เริ่มจากแอบจับตามองลูกค้าที่กำลังจ่ายเงินซื้อสินค้าในร้านหรือแผงข้างถนน การสอดส่องแบบนี้มีประโยชน์สองข้อ หนึ่ง แองเจลาจะรู้ทันทีว่าใครพกเงินสดและใครไม่ได้พก สอง เธอจะเห็นว่าเหยื่อเก็บกระเป๋าสตางค์ไว้ที่ไหน อย่างเช่นในกระเป๋าสีดำ กระเป๋าแจ็คเก็ต หรือกระเป๋าทือ เมื่อได้ข้อมูลมาเรียบร้อยเธอก็แค่ต้องเดินตามเหยื่อไปและรอจังหวะเหมาะเพื่อลงมือ เธอไม่เคยรีบร้อนอยู่แล้ว การลงมือแต่ละครั้งใช้เวลาสิบห้า นาทีก่อนจะถึงเวลาที่เธอเรียกว่าเวลาตรวจของ

แองเจลาจะไม่ยอมปล่อยให้ความโลภเข้าครอบงำเป็นอันขาด เธอเคยทำแบบนั้นครั้งเดียวและกลายเป็นหายนะสุด ๆ เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เธอถึงกับติดคุกอยู่พักหนึ่ง เธอไม่มีวันยอมกลับเข้าคุกอีกแล้ว ตั้งแต่นั้นมาจึงตั้งเป้าว่าจะล้วงกระเป๋ามากที่สุดสามใบต่อครั้ง แล้วรีบตรวจสอบเงินสดกับบัตรเครดิตที่ได้อีก ถ้าได้ทรัพย์สินมากพอสำหรับวันนั้นแล้วเธอจะหยุดทันที แต่ถ้าไม่ เธอก็จะลงมืออีกครั้งตามขั้นตอนเดิม

หลังล้วงกระเป๋ายี่สามใบได้ แองเจลาก็มองหาสถานที่ปลอดภัยเพื่อตรวจสอบสิ่งของในกระเป๋านั้น ร้านวิเทลโลซึ่งเป็นร้านอาหารเก่าแก่ที่มีลูกค้าแน่นตลอดเวลาตั้งอยู่ใจกลางทายังกา วิลเลจ และที่นั่นมีบาร์คือกเทลตลกแต่งสไตล์ยุค 1930 ชื่อเรนดิซัน รัมซอนด์อยู่ด้านหลัง ห้องน้ำในบาร์นั้นน่าจะเหมาะที่สุด

เธอเคยแวะมาที่บาร์เรดิชั่น รুমสองครั้ง แต่ไม่เคยเจอลูกค้าแน่นอนขนาดนี้ เธอต่อคิวเข้าห้องน้ำหญิงอยู่ห้านาทีนิด ๆ กว่าจะได้เข้าห้องน้ำ เมื่อเข้าไปเรียบร้อยแล้วก็ตรวจดูเงินสดในกระเป๋าตังค์ที่ออกมา ผลงานน่าพอใจทีเดียว

ไม่ถึงสิบห้านาทีได้มาหยอหยอแปดสิบเจ็ดดอลลาร์ เธอคิดในใจพลางซุกเงินสดไว้ในเสื้อยกทรง ไม่เลวเลยสำหรับการทำงานวันแรก

เธอนึกอยากกลับออกไปลงมือรอบสอง “มีเหยื่อรออยู่อีกเพียบเลยนะ” แองเจลาใจร้อนกระซิบข้างหูเธอ “คืนนี้คืนเดียวอาจจะได้เงินพอใช้ทั้งเดือน”

แต่แองเจลาใจเย็นที่คอยประกบเธออยู่ปิดความคิดนั้นตักขอบหลุดโลกไปทันที

“พอเถอะ แองเจลา เธอได้บทเรียนแล้วไม่ใช่หรือ แทนที่จะทำเรื่องโง่ ๆ สู้ออกไปดื่มฉลองสักแก้วดีกว่า ไหน ๆ ก็อยู่ในบาร์แล้ว”

เธอได้บทเรียนแล้วจริง ๆ หลังถูกจับเข้าคุกเธอก็ไม่เคยวู่วามอีกเลย

แองเจลาถอดวิกีสีดำและคอนแทคต์เลนส์สีเข้มก่อนออกจากห้องน้ำ จบงานสำหรับคืนนี้แล้ว

เธอกลับเข้าไปในบาร์ที่มีลูกค้าพลุกพล่าน ต้องรออยู่พักใหญ่กว่าพนักงานจะเข้ามาต้อนรับ หลังกวาดตาอ่านเมนูเครื่องดื่มคร่าว ๆ ก็ตัดสินใจเลือกไซต์คาร์ ซึ่งเป็นค็อกเทลยอดนิยม ไซต์คาร์ที่หาได้เร็ว พอได้เครื่องดื่มที่สั่งและหันหลังให้เคาน์เตอร์บาร์ เธอก็เห็นโต๊ะกลมเล็ก ๆ สำหรับยืนดื่มว่างพอดี โต๊ะตัวนั้นอยู่ห่างจากเธอแค่เอื้อม แองเจลารีบเดินไปที่โต๊ะ

เธอกวาดตามองผู้คนรอบตัวขณะจับค็อกเทล ไม่ใช่เพราะคิดจะลงมือรอบสอง แต่เธอเคยชินกับการสอดส่องคนรอบตัว เรียกว่าทำโดยอัตโนมัติจนติดเป็นนิสัยและไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ภายในยี่สิบวินาทีเธอก็เห็นเหยื่อสามรายที่น่าจะฉกทรัพย์สินได้ง่ายที่สุดตั้งแต่เคยเห็นมา

ชายอายุสี่สิบกว่าสองคน ถัดจากเธอไปทางขวาสีโตะกำลังกรีมได้ที่ คนสวมแว่นเก็บกระเป๋าตังค์ไว้ในเสื้อแจ็คเก็ตแล้วพับเสื้อวางทิ้งไว้บนเก้าอี้สตูลทางขวาของเขา หันด้านที่มีกระเป๋าตังค์ขึ้นเสียด้วย

สามโตะถัดไปข้างหน้า ผู้หญิงอายุยี่สิบกว่าสองคนกำลังจับมาร์การิต้าคนที่หันหลังให้แองเจลาเขavnกระเป๋าถือไว้บนพนักเก้าอี้และไม่ได้รู้ดชิบกระเป๋า

ส่วนโต๊ะข้างขวาของเธอเป็นชายร่างสูงที่กำลังจ้องอยู่กับโทรศัพท์ เขาวางกระเป๋าหนังใบใหญ่ไว้บนพื้นห่างจากเท้าตัวเองเป็นคืบ เธอไม่เห็นของในกระเป๋า แต่เดาว่าน่าจะเป็นของมีค่าแน่นอน

คนเรานี้ช่างสะเพร่าจริง ๆ เธอคิดพร้อมสายศีรษะเล็กน้อย *ไม่รู้เท่าทันคนอื่นเอาเสียเลย*

แองเจลาละสายตาจากกระเป๋าหนัง แล้วเหลียวขึ้นมองเจ้าของกระเป๋าที่กำลังหมกมุ่นอยู่กับโทรศัพท์ ชายอายุประมาณหกสิบกว่าเดินมาที่โต๊ะของเธอ ได้ยินบทสนทนาของทั้งสองชัดเจน

“ขอโทษนะครับ” ชายชราพูดขณะถือแก้ววิสกี้ในมือ “ผมขอวางแก้วไว้ที่โต๊ะคุณได้ไหม ค่ะนี่คนแน่นเหลือเกิน”

ชายร่างสูงยังไม่ละสายตาจากโทรศัพท์ขณะตอบกลับไป “ผมไม่สะดวก” แองเจลาขมวดคิ้วเมื่อได้ยินคำตอบ นี้กว่าตัวเองพูด

ชายชราดูจะตกใจกับคำตอบเหมือนกัน

“ผมขอใช้มุมโต๊ะนิดเดียว” ชายชราลองถามอีกครั้ง “แควางแก้วเท่านั้น ผมไม่กวนคุณหรอก”

“คุณกวนผมไปแล้ว” ชายร่างสูงตอกกลับ ในที่สุดเจ้าตัวก็หันมาสบตากับชายชรา “ไปหาที่อื่นวางเหอะลุง โต๊ะนี้มีคนนั่งแล้ว”

แองเจลาจ้องชายร่างสูงอย่างไม่อยากเชื่อพลาญคิดว่า *นิสัยโคตรแย่* ชายชราได้แต่ยืนอึ้งทำอะไรไม่ถูก

“บอกให้ไปไกล ๆ ใจ ตาแก่” ชายร่างสูงเอ่ยเสียงเข้ม

ชายชราหันหลังเดินจากไปอย่างตกใจ

แองเจลาคิดจะบอกให้ชายชราคนนี้นั่งวางแก้วที่โต๊ะเธอ แต่แองเจลาใจร้อนกระซิบขึ้นก่อน

“ไอ้ผู้ชายติดมือถือนั่นเฮงซวยเป็นบ้า แองจี้ สั่งสอนมันหน่อยสิ”

เธอเหลียวลงมองกระเป๋าหนังบนพื้น

ชายร่างสูงหันกลับไปจ้องกับโทรศัพท์ต่อ

แองเจลาดีมคือกเทลจนหมดแก้วแล้วเดินอ้อมไปอีกฝั่งของโต๊ะ ตอนนี้อยู่หลังชายร่างสูงพอดี เธอยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหูเพื่อไม่ให้ดูน่าสงสัยแล้ว

แก่งทำเป็นคูกัยกับปลายสาย ระหว่างนั้นก็ขยับเท้าขวาไปเตะสายกระเป่าหนึ่ง ที่กองอยู่บนพื้น

ชายคนนั้นกำลังกระหน่ำพิมพ์ข้อความบนโทรศัพท์

เธอทำท่าคุยโทรศัพท์พร้อมขยับตัวออกห่างจากชายร่างสูง แต่เข้าใกล้กระเป่าใบนั้นมากขึ้นสองก้าว เธอยึดคอมองไปรอบ ๆ เหมือนกำลังมองหาคนรู้จัก ระหว่างนั้นก็ใช้เท้าขวาค่อย ๆ ลากสายกระเป่าเข้ามาใกล้ตัว

ชายคนนั้นมัวแต่หมกมุ่นกับโทรศัพท์จนไม่ทันสังเกตว่ากระเป่าของตัวเอง ขยับห่างออกไปครึ่งเมตรแล้ว แต่ต่อให้เขาสังเกตเห็น แองเจลา ก็แก้ตัวได้สบายว่าเท้าไปพันสายกระเป่าโดยไม่ตั้งใจ

เธอก้าวไปอีกหนึ่งก้าวพร้อมลากกระเป่าตามมาอีกหน่อย และแล้วโชคก็เข้าข้างเธอ พนักงานเสิร์ฟที่ยืนห่างออกไปสองสามโต๊ะทำเอาต๊ะตื่อล้มลงบนพื้น เสียงแก้วกับขวดแตกกระหน่ำพื้นทำให้หลายคนหันไปมองทันที รวมทั้งชายร่างสูงคนนั้นด้วย เขาเสียสมาธิอยู่สองสามวินาทีก่อนจะหันกลับไปวุ่นกับโทรศัพท์ต่อ ทว่าเพียงชั่วขณะนั้น แองเจลา ก็เดินออกจากบาร์พร้อมกระเป่าหนึ่ง ที่ซุกอยู่ในเสื้อโค้ตเรียบร้อยแล้ว และทำหน้าที่หลังจากนั้นเธอก็ขึ้นรถบัสหมายเลข 237 มุ่งตรงกลับบ้าน

แองเจลาอยากเปิดกระเป่าดูใจจะขาด แต่ห้ามใจไว้ไม่ให้เดินไปนั่งหลังรถบัสแล้วคู้กระเป่า เพราะไม่อยากเสี่ยงให้ใครคนอื่นเห็นของในกระเป่า

จากท่าฮังกา วิลเลจไปที่พักซึ่งเป็นอพาร์ทเมนต์ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของปลายถนนโคลแฟกซ์ เธอใช้เวลาเดินทางสี่สิบห้า นาที ที่ที่ปิดประตูห้องเล็ก ๆ แองเจลา ก็ถอดรองเท้า นั่งขัดสมาธิเหมือนทำโยคะบนเตียง วางกระเป่าหนึ่งไว้ข้างหน้าแล้วรูดซิปเปิดกระเป่า

นำผิดหวังเสียจริง

เธอหวังไว้มากกว่านี้ ดูจากขนาด รูปทรง และน้ำหนักของกระเป่า เธอนึกว่าจะเจอของประเภทไนต์บูกี้หรือแท็บเล็ต แต่ที่ไหนได้กลับเจอแค่สมุดบันทึกปกหนังสือดำขนาดแปดคูณสิบเอ็ดนิ้ว มันหนักมากจนน่าแปลกใจ

“โอ๊ย นึกว่าจะได้นั้ตบูกี้ดันเจอแค่สมุด ดวงดีเป็นบ้า”

แองเจลาหัวเราะให้กับความโศคร้ายของตัวเอง แต่ก็โล่งใจที่ตัวเองฉก
กระเป๋ามาแค่เพราะอยากสั่งสอนผู้ชายนิสัยเลวคนนั้น

“หมอนั้นหยาบคายสิ้นดี” เธอพูดพร้อมสายตาระยะ “ขอให้ไอ้สมุดเล่มนี้
สำคัญสำหรับนายเถอะ”

เธอเปิดสมุดดูไปเรื่อย ๆ โดยอัตโนมัติ สิ่งแรกที่สังเกตเห็นคือทุกหน้า
อัดแน่นด้วยลายมือที่เขียนอย่างเป็นระเบียบ บางหน้าไม่มีข้อความ มีแต่ภาพวาด
และภาพสเก็ตช์ที่ไม่น่าสนใจเท่าไร แต่บางหน้ามีรูปโพลารอยด์ยับติดไว้ เมื่อ
แองเจลาเห็นรูปถ่ายใบแรกเธอก็สะดุดใจทันที

เธอพลิกหน้าถัดไป...เจอรูปโพลารอยด์อีกใบ คราวนี้ไม่ใช่แค่สะดุดใจแต่
หัวใจเธอแทบหยุดเต้น เธอเกาะรูปออกมาด้วยมือสั่นเทา ตั้งใจจะสำรวจว่ามี
ข้อความถูกเขียนไว้ด้านหลังรูปหรือบนหน้ากระดาษส่วนที่แปะรูปหรือเปล่า แต่มั่น
ว่างเปล่า

“อะไรวะเนี่ย” แองเจลาอุทานพลางเพ่งมองข้อความที่เขียนไว้ใต้รูป อ่าน
ไปได้แค่สองสามบรรทัดร่างกายก็เริ่มสั่นสะท้าน

“เวรแล้ว! เธอทำอะไรลงไปวะ แองจี้ เธอทำบ้าอะไรเนี่ย”

2

วันจันทร์ที่ 7 ธันวาคม

ณ กองบัญชาการตำรวจที่ใคร ๆ ก็รู้จักใจกลางเมืองลอสแอนเจลิส ห้องทำงานของหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษประจำกรมตำรวจลอสแอนเจลิสอยู่ด้านในสุดของแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม นักสืบโรเบิร์ต ฮันเตอร์ หัวหน้าหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษเพิ่งกลับจากพักเที่ยงเมื่อโทรศัพท์บนโต๊ะดังขึ้น

เขารับสายเมื่อมันดังได้สองครั้ง “นักสืบฮันเตอร์ หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ”

“โรเบิร์ต นีซูซานนะ” ปลายสายพูด “คุณพอมีเวลาคุยไหม”

พญ.ซูซาน สเตเตอร์เป็นหนึ่งในแพทย์นิติเวชที่เก่งที่สุดของรัฐแคลิฟอร์เนีย เธอทำงานร่วมกับหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษมาแล้วหลายคดี

“ได้ครับ หมอ” ฮันเตอร์ตอบ “เกิดเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

“ฉันก็ไม่แน่ใจ” หมอสเตเตอร์พูดก่อนจะเงียบไปครู่หนึ่ง “อาจจะ”

ฮันเตอร์เริ่มตื่นตัวขึ้นขยับเปลี่ยนท่าหนึ่ง “โอเคครับ ว่ามาเลย” เขาเหลือบมองสมุดจดบนโต๊ะแล้วพลิกย้อนกลับไปสองสามหน้าเพื่อให้มั่นใจว่าพวกเขาไม่ได้กำลังรอฟผลแล็บอะไรจากหน่วยพิสูจน์หลักฐาน

ไม่มีจริง ๆ

“อาจจะฟังดูแปลก ๆ หน่อยนะ” หมอสเตเตอร์เริ่มเล่า “เมื่อเช้านอนออกจากบ้านมาห้องแล็บ ฉันแวะดูตู้จดหมายหน้าบ้านเหมือนที่ทำเป็นประจำทุกเช้า แต่นอกจากจดหมายขยะที่ส่งมาช่วงเสาร์อาทิตย์เป็นประจำแล้ว ฉันเจอ

ของสีน้ำตาลขนาดเท่าของเอกสารทั่วไปอีกซอง หน้าซองเขียนชื่อฉันตัวใหญ่
เบ้อเริ่มแต่กลับไม่มีชื่อผู้ส่ง”

“หมายถึงยังไงครับ” ฮันเตอร์ถาม

“ไม่มีที่อยู่ของฉันบนหน้าซอง” เธออธิบาย “มีแค่ชื่อฉัน ไม่มีทั้งแอสแตมป์
ตราประทับไปรษณีย์ หรือที่อยู่ผู้ส่ง”

“แปลว่ามีคนเอามาส่งด้วยตัวเอง”

“ใช่เลย” เธอตอบ

“หมอบเปิดซองดูหรือยังครับ”

“เปิดแล้ว แน่ใจว่าฉันทำตามขั้นตอนทุกอย่างเพื่อป้องกันหลักฐาน
เสียหาย ในซองมีสมุดหนึ่งเล่ม”

“สมุดอะไรครับ” ฮันเตอร์ขมวดคิ้วใส่โทรศัพท์

“ถ้าเฉพาะเจาะจงกว่านั้น...ก็คงต้องบอกว่าเป็นสมุดบันทึกประจำวัน”

“บันทึกประเภทไหนครับ”

ปลายสายเงียบไปชั่วครู่ก่อนตอบ

“ประเภทที่ฉันคิดว่าคุณกับคาร์ลอสน่าจะเข้ามาดูด้วยตัวเอง”

3

นักสืบคาร์ลอส การ์เซียเป็นคู่หูของฮันเตอร์ในหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษมาหลายปี ทั้งคู่ใช้ห้องทำงานร่วมกันซึ่งเป็นห้องเล็ก ๆ ขนาดแค่สี่สิบสองตารางเมตร ในห้องมีแค่หน้าต่างหนึ่งบานและโต๊ะทำงานสองตัว นอกนั้นก็แทบไม่มีอะไร แต่อย่างน้อยมันก็แยกเป็นสัดส่วนออกจากพื้นที่อื่นในชั้นของแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม ป้องกันสายตากรู้อยากเห็นและเสียงรบกวนได้ดีพอควร

การ์เซียกำลังง่วนอยู่กับเอกสารบนคอมพิวเตอร์ระหว่างที่ฮันเตอร์คุยกับ หมอสเลเตอร์

“นั่งรถเล่นไปห้องเล็บเอฟเอสดีกันหน่อยไหม” ฮันเตอร์ถามการ์เซียทันทีที่ว่างสายและหยิบเสื้อแจ็คเก็ตเตรียมพร้อม

ห้องเล็บเอฟเอสดีหรือห้องเล็บคดีอาชญากรรมเป็นส่วนหนึ่งของแผนกนิติวิทยาศาสตร์ประจำกรมตำรวจลอสแอนเจลิส (เอฟเอสดี) พวกเขามีห้องเล็บเฉพาะทางรวมแปดแห่งเพื่อช่วยในการสืบสวนคดีจากหลากหลายแผนกในกรมตำรวจลอสแอนเจลิส ห้องเล็บส่วนใหญ่ตั้งอยู่ที่ศูนย์นิติวิทยาศาสตร์ เฮิร์ตซ์เบิร์ก-เดวิสของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียในอัลแฮมบรา ทางฝั่งตะวันตกของซานแกเบรียล แวลลีย์ในลอสแอนเจลิส

“ห้องเล็บคดีอาชญากรรมนะเหรอครับ” การ์เซียหิ่ตามองคู่หู “เราขอผลเล็บอะไรอยู่หรือเปล่า”

“ไม่มี” ฮันเตอร์ตอบก่อนสรุปเรื่องที่คุยกับหมอสเลเตอร์ให้อีกฝ่ายฟัง

“สมุดบันทึกเหรอ”

“หมอว่างั้น” ฮันเตอร์ยืนยัน

“แล้วหมอบอกอะไรอีกไหมครับ” การ์เซียลุกขึ้นพรางมองหาเสื้อแจ็คเก็ต
“บอกแค่ว่าเราต้องไปดูเอง”
“เอาลี” การ์เซียพูด “ผมชอบเรื่องสั้น ๆ อยู่แล้ว”

SAMPLE

4

สภาพการจราจรช่วงบ่ายวันจันทร์ทำให้ฮันเตอร์และการ์เซียใช้เวลาไปถึงยี่สิบแปดนาทีก่อนเพื่อข้ามระยะทางประมาณสิบกิโลเมตรจากกองบัญชาการตำรวจที่ถนนเวสต์เฟิสต์ไปถึงมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียในอัลแฮมบรา หลังจอดรถในที่จอดรถสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐ ทั้งคู่ออกเดินมุ่งหน้าไปที่ศูนย์นิติวิทยาศาสตร์เฮิร์ตซ์เบิร์ก-เดวิส ซึ่งเป็นอาคารห้าชั้นดูดีทางฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของมหาวิทยาลัย แจ็งชื้อกับแผนกต้อนรับ แล้วก็ขึ้นบันไดไปยังห้องแล็บวิเคราะห์หลักฐานซึ่งอยู่ชั้นสองเพื่อพบกับ หมออสเลเตอร์

“คุณอยากไปงานเต้นรำฉลองคริสต์มาสพรุ่งนี้หรือเปล่า” การ์เซียถามเมื่อทั้งสองเดินผ่านบันไดชั้นแรก

“งานคริสต์มาสของกรมตำรวจนะเหรอ” ฮันเตอร์ถามกลับด้วยสีหน้าเรียบเฉย “นายอยากไปไหมล่ะ”

“อยากแน่นอนครับ” การ์เซียตอบด้วยสีหน้าที่ตื่นเต้น “ผมเตรียมชุดชอมบี้ซานตาคลอสไว้แล้ว”

“ชอมบี้ซานตาคลอสนี่นะ” ฮันเตอร์ยิ้มน้อย ๆ “เอาจริงสิ”

“จริงยิ่งกว่าจริง! ปกติงานของกรมฯ น่าเบื่อจะตาย ผมเลยอยากสร้างสีสันให้งานสนุกขึ้นหน่อย”

“แล้วใส่ชุดชอมบี้ซานตาคลอสจะช่วยให้งานสนุกขึ้นตรงไหน”

“คุณนึกภาพเพราะอะไรใส่ชุดแฟนซีล่ะสิ” การ์เซียโต้กลับ “คุณกับผู้กองเบลกต้องนั่งร่วมโต๊ะกับท่านนายกเทศมนตรีไม่ใช่เหรอ”

ฮันเตอร์พยักหน้าพร้อมกับกลอกตา “น่าสนุกตายล่ะ”

การ์เซียหัวเราะ “นั่นสิ”

ห้องแล็บวิเคราะห์หลักฐานเป็นหนึ่งในแปดห้องแล็บคดีอาชญากรรมของ เอฟ.เอส.ดี. หน้าที่หลักของมันก็คือตรวจวิเคราะห์หลักฐานที่อาจเกี่ยวเนื่องกับการสัมผัสทางกายระหว่างผู้ต้องสงสัยและเหยื่อในคดีฆาตกรรม รวมทั้งตรวจสอบร่องรอยทุกชนิด ไม่ว่าจะมันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายมนุษย์หรือวัตถุอื่นที่พบในจุดเกิดเหตุก็ตาม

ฮันเตอร์กดปุ่มที่ประตูบานคู่ของห้องแล็บซึ่งปิดล็อกอยู่ตลอดเวลาแล้ว ยืนรอ ไม่ทันไรประตูก็ส่งเสียงพิบเบา ๆ และปลดล็อก

ห้องแล็บที่นี้ใหญ่แทบจะเท่าแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรมทั้งชั้น อุณหภูมิในห้องเย็นเกินคำว่าเย็นสบายไปหลายองศาแต่ก็ยังถือว่าอุ่นกว่าอากาศกลางแจ้ง เจ้าหน้าที่ห้องแล็บหลายคนกำลังทำงานอยู่น้อยตามมุมต่าง ๆ ของห้อง ทุกคนสวมเสื้อกาวน์ตัวยาวสีขาว มีเสียงเพลงคลาสสิกแผ่วเบาคลออยู่ด้วย

“ทางนี้”

นักสืบทั้งสองได้ยินเสียงเรียกเมื่อประตูทางเข้าค่อย ๆ ปิดตามหลัง หมอสเลเตอร์นั่งอยู่หน้ากล้องจุลทรรศน์หัวกลับ ไม่ไกลจากจุดที่ฮันเตอร์ และการ์เซียยืนอยู่

พญ.ซูซาน สเลเตอร์อายุสามสิบกว่า ๆ สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร รูปร่างเพรียวแข็งแรง โหนกแก้มสูง จมูกเล็กบอบบาง ผมบลอนด์ยาวรวบ เป็นมวยยุ่ง ๆ เธอแต่งหน้าเพียงเล็กน้อยแต่ช่วยขับตาสีฟ้าอ่อนให้เด่นชัด

“ขอบคุณนะที่รีบมา” เธอพูดพร้อมพยักหน้าทักทายทั้งสอง

“หมอโทรมาแล้วพูดจาดีเลิศน้อยอย่างนั้นเราก็ตื่นเต้นลิ้นรับ” การ์เซียพูดยิ้ม ๆ “ว่าแต่หมอเจออะไรเข้าล่ะ”

“ก็อย่างที่ฉันบอกโรเบิร์ตทางโทรศัพท์นั่นแหละ” หมอสเลเตอร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลสดใสแต่เปี่ยมด้วยความรู้และประสบการณ์ “ช่วงเสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมามีคนเอาของพัสดุมายซ่อนไว้ในตู้จดหมายของฉัน น่าจะมาเมื่อคืน ตอนดึกไม่กี่ชั่วโมงวันนี้ แคเห็นหน้าของฉันก็เอะใจแล้ว”

“ทำไมล่ะครับ” การ์เซียถาม “ของมันแปลกยังไงเธอ”

“ไม่มีที่อยู่ ไม่ติดแอสแตมป์ มีแต่ชื่อฉัน และไม่มีที่อยู่ผู้ส่ง” เธอชี้ไปที่ถุงเก็บหลักฐานพลาสติกใสซึ่งวางอยู่ข้างกล้องจุลทรรศน์ตรงหน้า มองเห็นของสีน้ำตาลในถุงชัดเจน มีชื่อซูซาน สเลเตอร์เขียนอยู่หน้าซองด้วยตัวพิมพ์ใหญ่สีดำขนาดใหญ่

“ขอผมดูหน่อยได้ไหมครับ” ฮันเตอร์ถามพลางชี้ไปที่ถุงเก็บหลักฐาน
“เอาเลย”

ฮันเตอร์หยิบถุงขึ้นมาเพื่อให้ตัวเองและคู่มือพิจารณาของพัสดุในถุงได้อย่างละเอียด

“ตรวจหลายนิ้วมือแล้วใช่ไหมครับ” การ์เซียถาม
หมอสเลเตอร์พยักหน้า “ไม่เจอลายนิ้วมืออื่นนอกจากของตัวเอง”
“แล้วลายมือล่ะครับ” ฮันเตอร์ถามบ้าง

“เขียนตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ไม่มีอะไรแปลกเป็นพิเศษ ใช้ปากกาเมจิกหัวบางราคาถูกรธรรมดา ๆ ไม่ต้องตรวจสอบยี่ห้อให้เสียเวลา เพราะมันน่าจะ เป็นปากกาที่วางขายตามร้านทั่วไป”

ฮันเตอร์พยักหน้าพร้อมกับวางถุงเก็บหลักฐานลงบนโต๊ะ “หมอบอกว่า ในซองมีสมุดบันทึกใช่ไหมครับ”

“ใช่” หมอสเลเตอร์ชี้ไปที่ด้านหลังของห้อง “สมุดบันทึกนี้แหละที่แปลก พวกคุณมาดูสิ”

ฮันเตอร์และการ์เซียเดินตามเธอผ่านเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานกลุ่มหนึ่ง ทุกคนกำลังวุ่นกับการทำงานจนไม่ได้ทักทายพวกเขา ทั้งสองเดินมาถึงหนึ่งในสองห้องที่อยู่ด้านในสุด แล้วยื่นรอยให้หมอสเลเตอร์กดรหัสผ่านแปดหลักลงบนแผงตัวเลขบนมือจับประตู

ห้องนี้ยาวประมาณแปดเมตรและกว้างประมาณหกเมตร ในห้องมีโต๊ะทำงานสามตัว บนโต๊ะมีจอคอมพิวเตอร์ห้าจอและกล้องจุลทรรศน์หกตัวสำหรับใช้งานต่างกัน สองตัวเป็นกล้องสแกนแบบเลเซอร์ อีกสองตัวเป็นกล้องแบบสเตอริโอ หนึ่งตัวเป็นกล้องแบบกลับหัว และอีกตัวเป็นกล้องแบบโฟกัสรวม อุณหภูมิในห้องนี้ต่ำกว่าห้องแล็บด้านนอกประมาณหนึ่งถึงสององศา หมอสเลเตอร์พานักสืบทั้งสองไปที่โต๊ะทำงานว่าง ๆ ทางซ้ายของประตู

“เมื่อเข้าฉันเจอของนั้นในตู้จดหมาย ที่แรกเกือบเปลือเปิดดูแล้ว” เธอเริ่มเล่าพลางใช้นิ้วโป้งและนิ้วชี้ทำท่าทำทาง “ฉันนึกไม่ออกว่าสิ่งของออนไลน์ไปหรือเปล่า แต่ฉันก็สงสัยอะไรต่อมิอะไรแล้วลึ้มอยู่บ่อย ๆ โดยเฉพาะถ้าสิ่งแล้วของไม่มาส่งภายในสามวัน แล้วบางครั้งทางเอฟเอสดีหรือห้องแล็บอื่น ๆ ทั่วประเทศก็ส่งตัวอย่างมาให้ฉันโดยไม่แจ้งล่วงหน้า แค่ว่าเพราะ...” หมอสเลเตอร์ยกไหล่ “แค่ว่าเพราะนี่ก็อยากส่ง เอาเป็นว่าฉันเกือบจะเปิดซองแล้วแต่เอะใจขึ้นมาเสียก่อน เอฟเอสดีหรือห้องแล็บที่ไหนก็ตามไม่มีทางเอาของมาส่งเองแบบนี้ หรือถ้าจะมาส่งเองก็ต้องเป็นเรื่องเร่งด่วนจริง ๆ และพวกเขาก็น่าจะกดกริ่งเรียกฉันออกมารับของ ไม่ใช่ทิ้งไว้ในตู้จดหมาย พอฉันได้ฉันก็เลยเอาของติดตัวมาที่นั่นเมื่อเช้า แล้วตรวจวิเคราะห์ด้วยเครื่องสแกนสามแบบ เริ่มจากเอกซเรย์ฉันเลยรู้ว่าในซองเป็นสมุดบันทึก ตามด้วยสแกนตรวจจับระเบิด ผลเป็นลบ จากนั้นก็สแกนหาวัตถุมีพิษและวัตถุอันตราย ซึ่งผลก็เป็นลบเหมือนกัน”

หมอสเลเตอร์เล่าต่อ “ฉันเริ่มรู้สึกงัวเงียตัวเองขึ้นเรื่อยๆ ข้ายังลึ้มเปลื้องทรัพย์สินของรัฐบาลโดยเปล่าประโยชน์ สุดท้ายฉันก็เลยเปิดซอง” เธอชี้ไปที่ถุงเก็บหลักฐานอีกถุงบนโต๊ะด้านหลัง ในถุงมีสมุดบันทึกปกหนังเล่มหนึ่ง “แล้วฉันก็เจอสมุดเล่มนั้น อย่าลึ้มใส่ถุงมือก่อนเปิดถุงล่ะ”

ฮันเตอร์และการเสียชีวิตของมือยิงสีฟ้าจากเครื่องจ่ายถุงมือบนผนังข้างประตูมาคนละคู่แล้วสวมมัน

อันดับแรกทั้งสองสังเกตเห็นว่าปกหนังสือของสมุดเล่มนี้หนากว่าไดอารี่ทั่วไป มันเป็นปกเรียบ ๆ ไม่มีทั้งตัวหนังสือ รอยปั๊ม หรือแม้แต่ร่องรอยใด ๆ ทั้งบนปกหน้าและปกหลัง

อันดับต่อมาพวกเขา รู้สึกได้ว่ามันหนากว่าสมุดบันทึกปกติพอควร แม้จะหนาแค่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบหน้าหรือมากกว่านั้นนิดหน่อย เมื่อมองจากด้านข้างจึงเห็นได้ชัดว่าหน้ากระดาษไม่แนบติดกันสนิท แต่กลับบิดเบี้ยวเป็นคลื่นเหมือนโดนน้ำ ไม่ก็มีอะไรแปะอยู่บนหน้ากระดาษ หรือทั้งสองอย่าง

ฮันเตอร์และการเสียชีวิตเดินอ้อมไปอีกด้านของโต๊ะ แล้วฮันเตอร์ก็หยิบสมุดออกมาจากถุงเก็บหลักฐาน เขาวางสมุดบันทึกลงบนโต๊ะแล้วเปิดหน้าแรก